

vi en Ledvogterske ved en Jernbane-overkørsel med udelukkende Dagkørsel med en halv Snes Tog i hver Retning, saa skal hun faktisk være til Tjeneste i 18 Timer i Døgnet, nemlig fra Kl. 5 Morgen til Kl. 11 Aften, og derfor faar hun frit Hus og undertiden ved nogle Overkørseler nogle Øre. Nu kan man sige, ja, hun behøver jo ikke at staa ved Leddet hele Tiden, og det er rigtigt, men efter hvad jeg har erfaret, lyder Instruksen paa, at hun ikke maa fjerne sig fra Hjemmet, saaledes at hun stadig kan have Øje med Overkørselen, altsaa har hun ikke nogen egentlig Fritid fra Kl. 5 til Kl. 11, og derfor faar hun, som nævnt, frit Hus og undertiden nogle Øre. Der er Overkørseler, som ved den jydsk Nordbane, hvor det er 20 Øre pr. Dag. Vil hun imidlertid være fri en Dag, og Manden ikke kan passe Leddet, saa maa de selv betale Afløsningen, og den maa de betale et Par Kroner eller undertiden mere for at faa besørget. Det er efter min Mening et aldeles urimeligt Forhold, at Statsbanerne ikke stille Afløsning til Raadighed for saadanne Mennesker. Der er ogsaa andre uheldige Forhold for disse Folk, Forhold, som noget komme af Vilkaarlighed fra Overbanemestrene, deres overordnedes Side. Jeg skal saaledes nævne, at ved 3 Overkørseler ved den samme Landevej, som ligger temmelig nær ved hinanden, er der ansat en Ledvogter ved hver, det er saakaldte Retræteposter, de ansatte ere ældre Banearbejdere. Trafikken ved disse tre Overkørseler er aldeles ens, men den ene af disse Ledvogtere har Overbanemesteren tilstaaet 2 Kr. 30 Ø. daglig, de to andre maa nøjes med 1 Kr. 70 Ø. Det er en ren Vilkaarlighed fra Overbanemesterens Side, og efter hvad jeg har bragt i Erfaring, er det ikke saa sjældent, at de Herrer Overbanemestre vise deres Myndighed ved at trække af Lønnen eller true med at gøre det eller ogsaa sørge for, at vedkommende ikke kommer op paa højere Løn. Ved disse Retræteposter er Daglønnen altsaa 1 Kr. 70 Ø., hvortil saa kommer frit Hus. For denne Løn skulle Manden og Konen være til Tjeneste i hele Døgnet, den ene kan maaske til Tider forlade Stedet, for en kan jo ikke passe det hele Døgnet, men de skulle nogenlunde være der hele Døgnet. Det faa de altsaa tilsammen 1 Kr. 70 Ø. for om Dagen og frit Hus, og saa faa de for Tog, der passere mellem Kl. 11 Aften og 5 Morgen, en Ekstrabetaling, som beløber sig til 8 Øre for hvert Tog, men vel at

mærke, de faa ikke Betaling for mere end 5 Tog, selv om der løber 10 Tog. De faa altsaa for den Nattjeneste i det højeste 40 Øre. Dette forekommer mig at være — jeg vil ikke sige en lurvet Betaling, men den nærmer sig noget dertil. Saa er der endvidere et andet Forhold, der gør sig gældende for Ledvogtere, og det er Tilfældet i Jylland, hvor Privatbaner støde til Statsbaner, der maa Ledvogterne passe Leddene ogsaa for Privatbanernes Tog, og der er Privatbaner, hvorpaa der løber 12 à 14 Tog i Døgnet, som Ledvogterne skulle lukke Led for. Privatbanerne maa betale Statsbanerne for denne Bevogtning, men den Betaling putte Statsbanerne i Kassen, men Ledvogterne faa ikke Betaling ekstra for at betjene Privatbanerne. Forholdet er nu det, at Stationsforstanderne almindeligvis faa 240 Kr. aarlig, naar Privatbaner støde til deres Stationer, for det Arbejde, de udføre. Men Ledvogterne maa, som sagt, passe Leddene for 12-14 Privatbanetog uden Vederlag.

Jeg kommer dernæst til et Forhold, vi havde oppe til ret grundig Behandling i Fjor, nemlig Værkstedsarbejdernes Forhold. Det blev behandlet meget indgaaende, og der blev af den tidligere Trafikminister afgivet Løfte om, at de uheldige Forhold, der vare paatalte fra min Side, skulde blive undersøgte. Men det synes ikke at have hjulpet synderlig derude. Lønningerne paa Statsbaneværkstederne ere vedblivende langt lavere end i private Virksomheder, og Øjentjeneriet synes fremdeles at være i lige saa høj Kurs derude som tidligere. Dyrtidstillæget, som Værkstedsarbejderne efter min Opfattelse have Krav paa, til Eksempel i Lighed med Holmens Arbejdere, har man ikke set noget til endnu. Det forekommer mig, at disse Forhold snart maatte kunne ændres. Der er andre Ting, der klages over, og jeg finder med Rette. Det er, at der ikke er ordentlige Lokaler, hvor Arbejderne kunne spise deres Mad, og man har dog i overordentlig mange lignende Privatvirksomheder særlige Spiselokaler. Her erklærer man, at i hvert Fald den langt overvejende Del af Arbejderne ikke har noget saadant, her staaer Staten altsaa ogsaa tilbage. Jeg kunde fristes til at spørge den højtærede Minister, om han nu, da Værkstederne skulle flyttes, og man altsaa kan tage dette Forhold i Betragtning fra Begyndelsen, vil virke for, at der bliver særlige Spiselokaler for Personalet.